

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ของดีอยู่ลึกลับ

ที่เราพูดนี้เตือนพี่น้องทั้งหลายให้มีสตินะ ทุกอย่างไม่ว่าเรื่องใด ๆ เราไม่มีเรื่อง
ของโลกเรื่องของกิเลสล้วน ๆ ที่พูดลงไปด้วยความเพ่งเล็ง ตำนานิติโทษด้วยความเพ่ง
เล็งเราไม่มีนะ ผิดตรงไหนบอกเพื่อให้คนนั้นเปิดออก ความหมายว่างั้นนะ ธรรมไม่ได้
เหมือนโลก ถ้าโลกนี้ว่าอะไรเจ็บแสบจริง ๆ ว่าผิดนี้โลกเจ็บแสบ แทงกันเลย ๆ ธรรม
ไม่ใช่เปิดออก อันนี้แหลมหลาวนะปิดปั๊บ ๆ ออกไม่ไห้แทงคนนั้นโดยที่คนนั้นไม่รู้ตัว
ทางนี้เปิดออก อันนี้แหลมหลาว ธรรมท่านเป็นอย่างนั้นเปิดออก อันนี้ยาพิษนะปิดออก
อย่างนั้นนะ ธรรมกับโลก โอ๊ย ผิดกันมากจริง ๆ ไม่ได้เหมือนกันเลย เป็นคนละโลก
อยู่ด้วยกันก็เหมือนข้างหน้าข้างหลัง ข้างหน้าเป็นข้างหน้าร้อยเปอร์เซ็นต์ ข้างหลังก็เป็น
ข้างหลังร้อยเปอร์เซ็นต์ ทั้ง ๆ ที่อยู่ในร่างกายอันเดียวกัน มันเป็นใหญ่คนละทาง
คนละฟาก ๆ ข้างหน้า ข้างหลัง

วันนี้เขาก็ไปภูว วันที ๒๕ พอดีวันจวนสิ้นเดือน ส่วนมากตั้งแต่วันที่ ๒๕ ไปถึง
ประมาณวันที่ ๒๘-๒๙ เขาจะไปวันใดวันหนึ่งไปส่งของภูว รถคงจะเข้าได้มั้ง ฝนถ้า
มันตกในขณะที่รถไปนั้นมันไม่ได้มา ธรรมดาทางมันก็เข้าได้อยู่ธรรมดา ๆ แต่เวลาข้าม
คลองมาแล้วตอนขึ้นนี้ ดินที่เขาเทใหม่มันไปเลอะเทอะ มันก็มานี้ไม่ได้ รถลงก็ลงไม่ได้
ที่ว่าไปไม่ได้ สำหรับคลองนั้นมันมีสะพานข้ามได้ ที่นี้ฝั่งคลองนะซีเลอะเทอะหมดเลย
ไปไม่ได้ วันนี้คิดว่าคงจะไปได้

สำหรับเมื่อวานนี้ก็แบ่งภาคกันไป คันหนึ่งให้ไปผาแดง คันหนึ่งไปสังโฆ ของ
เท่ากันเลย ส่วนรถของเราเราไปสังโฆ เราก้เอาของเราไปคันหนึ่งต่างหาก อันนี้ไม่ได้นับ
มีสองคันแบ่งกัน ผาแดงคันหนึ่ง สังโฆคันหนึ่ง อันนั้นเราก้สงสารพระ สำหรับพระเราที่
อยู่กันมาตลอดนี้ วัดป่าบ้านตาดนี้เราดูทุกอย่าง การขบการฉัน การลูกลี้ลูกกลนใน
อาหารสำหรับวัดนี้แทบจะพูดได้ว่าไม่มี มีแต่ความสวยงาม ท่านไม่ได้ลูกลี้ลูกกลนใน
อาหารการกิน ดูซิดูท่านจัดอะไรซี เราเป็นหัวหน้าเราดูตลอดนะ แต่จะรู้ว่าเราดูหรือไม่
ดูไม่ทราบแหละ ถ้าเรามีญาณเราก้ต้องจับว่าไง แต่นี้มันไม่มีญาณมันก็หยั่งทราบไป
หากล้วยหอมกล้วยไซ้ไปเสีย ญาณของเรามันไปทางนั้น มันเป็นใหญ่ไปทางนั้น ญาณ
ประเภทนี้ถ้าว่าหมอกี้หมอนัดไปทางนั้นว่างั้นเถอะ นัดไปทางกล้วยหอมกล้วยไซ้ไปเสีย
ไม่ได้นัดให้ดูดับคน ดับไหนมันลูกลี้ลูกกลนเห็นแก่ได้แก่กิน ญาณของเรามันก็ไม่มีเสีย
นั่นซี

สำหรับพระเราเราชมมาตลอด ชมภายในใจ นี่รับพระมาเท่าไรฟังมาเปิดวันนี้ เห็นไหม ก็ปีมา ที่จะพูดเรื่องพระให้ประชาชนทั้งหลายได้ทราบเราไม่เคยพูด ดุมาตลอด เพราะเราเป็นผู้รับพระ แนะนำสั่งสอนพระ ผิดถูกดีชั่วประการใดคอยตักคอยเตือนอยู่เสมอ เท่าที่ผ่านมานี้พระวัดนี้ไม่มี เรียกว่าแทบจะว่าไม่มีกิริยาที่ลุกลี้ลुकลกนเห็น แก่ปากแก่ท้องเห็นแก่อยู่แก่กิน และเห็นแก่ตัว เอาของให้หมู่มิตรให้ของไม่ดีของดีเจ้าของเอาอย่างนี้ ไม่มีสำหรับวัดนี้นะ ดีไม่ดีอะไรที่ดีไปใส่บาตรหมู่มิตรด้วยซ้ำ เป็นอย่างนั้นนะ คือท่านตัดหัวใจของท่านที่มันลุกลี้ลुकลกนมันโลก ท่านตีความโลกออก เอาธรรมเข้าไป ไม่ต้องเอามันโลกมาก ความหมายว่านั้นนะ

ท่านทำอยู่ภายใน แล้วเราก็เคยฝึกเรามาแล้ว พอพระท่านแสดงอาการอย่างนั้น มันก็เข้ากันได้เลย เพราะต่างคนต่างมีอุบายวิธีฝึกตนเองอย่างเดียวกัน สำหรับพระวัดนี้ เราได้ชมว่าท่านไม่เห็นแก่ปากแก่ท้อง จะขบจะฉับเท่าไรมากน้อย ท่านก็ฉับด้วยความ เป็นธรรมล้วน ๆ อย่างฉับนี้ท่านไม่ค่อยอึดนะที่ฉับทุกวัน แม้ท่านมาฉับทุกวัน ๆ ท่านก็ ลดลงไว้เสมอไม่ให้ไปเป็นไปตามกิเลสตัณหา การลดของท่านตามแต่นิสัยของแต่ละองค์ที่จะพิจารณาตัวเอง วันนี้ฉับขนาดนี้เป็นยังงัยการภาวนา ท่านจะเอาการภาวนาเป็นเครื่อง ยืนที่เดียว ผลได้เสียจะอยู่ที่ภาวนา เพราะอะไร เพราะอาหารประเภทใด เพราะ อิริยาบถใด กิริยาอย่างไร มาทำภาวนาให้ดีหรือให้เลวลง

เฉพาะอย่างยิ่ง เช่น อาหารนี้สำคัญมาก ได้ทดสอบตลอด เพราะฉะนั้นการขบ ฉับจึงหันของพระวัดป่าบ้านตาดท่านจึงไม่แน่นอนสำหรับสายตาของคน แต่แน่นอนในความสังเกตองค์ท่านเอง ว่าวันไหนจะควรเพิ่มขึ้นประมาณเท่าไร แล้วการภาวนาเป็น ยังงัย ๆ ท่านจะทดสอบตลอด กลางค้ำกลางคืนเวลาสงบ ๆ เวลาเอาจริงเอาจัง มันจะรู้ กันชัดเจนนั้นแหละ ตอนกลางวิากลางวันไม่ค่อยเท่าไร เพราะร่างกายก็หยาบอาหารก็ หยาบ ทุกอย่างหยาบ สิ่งที่มาสัมผัสสัมพันธ์ก็มีแต่ส่วนหยาบ ๆ เข้ามากระทบกระเทือน อยู่เรื่อย ๆ การสังเกตตัวเองจึงไม่ค่อยถนัดชัดเจนเหมือนเวลาตึกสงบ

เวลาตึกสงบจะทราบเรื่องราวของธาตุของชั้นธของจิตใจ ธรรมกับกิเลสมันพืด มันเหวี่ยงมันขัดมันแย้งกันที่ตรงไหน นั่นละท่านนำอันนั้นละออกมาปฏิบัติกับตัวเอง เวลามาหาส่วนหยาบ เช่น อาหารอย่างนี้นะ เมื่อวานนี้ฉับอย่างนั้น ๆ การภาวนาเป็น อย่างนี้ ๆ ท่านจะตัดท่านจะลดของท่านลง เช่น สมมุติว่าวันนี้ท่านเอาหนักสักหน่อย ฉับเพียง ๑๐% เท่านั้น ได้สักสองสามคำพออยู่ท้องพอได้ย่อยเท่านั้นก็พอ แล้วเป็นยัง งัยภาวนา ท่านไปทดสอบอีก ถ้าท่านทดสอบดูแล้วรู้สึกธาตุชั้นธมันจะอ่อนมากไป ท่านก็เพิ่มให้อีกชั้นเท่านั้นเปอร์เซ็นต์ท่านนี้เปอร์เซ็นต์ ถ้าจะสูงไปมากท่านตัดลง นั้น อย่างนั้นนะ การฝึกตัวเองต้องเป็นอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นไม่รู้ของดีนะ

ของดีอยู่ลึกกลับ พวกบุตรพวกคุณคือความโลภ ความเห็นแก่ได้ เห็นแก่ปากแก่ท้อง เห็นแก่อยู่แก่กินนี้ มันปกปิดกำบังเอาหมดธรรมไม่ขึ้น เพราะฉะนั้นจึงให้เปิดออก ๆ สังเกตดูเรื่อยเปิดเข้าเรื่อย นั่นละผู้ปฏิบัติธรรมต้องสังเกต ไม่สังเกตไม่ได้นะ ด้วยเหตุนี้พระท่านฉันจึงหันเป็นประจำก็คือท่านฉันแต่น้อย คำว่าฉันแต่น้อยท่านยังมีเพิ่มขึ้นลดลงอีกเป็นระยะ ๆ ที่จะฉันให้อิ่มหน้าสำราญจริง ๆ สำหรับวัดนี้รู้สึกจะมีน้อยมากให้ฉันเต็มอิ่มเต็มกำลังจริง ๆ พอมองเห็นเขตวัดก็เหยียบเบรกแล้วดับเครื่อง ไม่ให้ชนประตูดัด ประตูวัดเป็นประตูของแมวที่จะขึ้นข้างบน มาเหยียบหัวคนที่เชื่อ ๆ ในวัดเปิดประตูไว้ให้แมวไปเหยียบหัวคนเชื่อ เพราะฉะนั้นจึงต้องเหยียบเบรกแต่โน้น นั่นละการปฏิบัติตัวเองไม่ให้ถึงที่ ถ้าฉันให้เต็มอิ่มเต็มที่แล้วกิเลสได้ผลเต็มเม็ดเต็มหน่วยธรรมแพบเลย นั่นท่านเห็นอย่างนั้น จึงต้องระวังตลอดเวลา

ในตำราท่านก็ยังมี แต่ก่อนเรากำลังเรียนอยู่เราก็อ่านไปเฉย ๆ เวลาเข้ามาปฏิบัติถึงได้รู้ โอโห ท่านพูดนี้ท่านถอดออกมาจากหัวใจด้วยการสังเกตจิตใจของท่านจริง ๆ เข้ากันได้กับเวลานี้ที่เรากำลังเดินตามหลังท่าน เราปฏิบัติอย่างท่านพูดออกมาแล้วนั้น คือจิตมันจะลุกลี้ลุกลอนไปหาอาหารการกินอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้ ไปก็ต้องไปตามเป็นกิจวัตรไป ภาวนาไปพิจารณาปฏิบัติตัวเองรักษาใจไปตลอด ที่ใจมันลุกลี้ลุกลอนไปหาอาหารการกินอย่างนั้นอย่างนี้ นี่ใจเป็นกิเลสแหวกแนวแล้วนะนั่น

พระท่านกำลังครองผ้าจะไปบิณฑบาต พอกำลังครองผ้าไป จิตประเภทนี้ละประเภทลุกลี้ลุกลอน ประเภทบ่ามีแต่อยากสะแตกอย่างเดียวมันผิงผิงออกมา วันนี้ใครเขาจะใส่บาตรอาหารประณีตบรรจงอะไรแก่เราบ้างนา มันคิดขึ้นมา เหนอ นั่นตอบแล้วตอบภายในใจ นี่ยังไม่ไปก็ไปหาก่อนแล้วนี่ ไปหากว่าที่ไหนเขาจะให้อะไรต่ออะไรมาแล้วนี่ เจ้าของยังครองผ้าอยู่นี่ ไม่ไปวันนี้ ลดผ้าปั๊บปั๊บเลย ไปถ้าเก่งไปเอง นั่นเห็นไหมท่านตัด นี่ในตำราณะเอามาพูดนี้ เอา ถ้าเก่งก็ไปเอง จากวันนั้นแล้วตัดอีกวันหลัง คอยจ้อกัน เอ้า ตัวไหนเก่ง เอา ถ้ามันเป็นอย่างนั้นอีกไม่กิน ถ้ามันเก่งอย่างนั้นยังไม่กิน นั่นท่านหนักเข้าไป

ที่นี้มันก็หมอบละซีมันกลัวจะไม่ได้สะแตก ท่านก็เลยพามันไปกิน เมื่อมันกลัวจะไม่ได้สะแตก ถูกท่านตีชนาบหนัก ๆ เข้าแล้วท่านก็พามันไปหากิน ไม่ว่าจะไปสะแตกเข้าใจหรือ เพราะมีธรรมควบคุม ถ้าไม่ใช่ธรรมควบคุมสะแตกทั้งนั้นแหละ ถ้าธรรมควบคุมแล้วกิน พอยังอึดภาพเป็นปัจจัยเครื่องหนุนกันไป ลดลงเป็นขั้น ๆ อย่างนั้นนะธรรมท่าน พอเวลามันผาดโผนท่านก็เอาหนัก วันหลังจ้อใส่กันเลย เอ้า ใครเก่งวันนี้ละท่านก็เอาชีวิตเข้าตั้งเลยจะว่าไง มันเก่งจริงเราก็จะเก่ง เรื่องความหิวโหยความทะเยอทะยานเพราะอำนาจกิเลส ไม่ได้เห็นพาไปมรรคผลนิพพาน มีแต่ความรู้จัก

ประมาณ ความรับผิดชอบตัวเองในด้านผิดด้านกฎประการต่าง ๆ เพื่อรักษาจิต จัดแล้วไปมรรคผลนิพพานได้เท่านั้น เหล่านี้ไม่พาไป ท่านจึงไม่ให้มันจูงไป เป็นอย่างนั้นนะท่านตัดท่าน

สำหรับพระท่านปฏิบัติอยู่นี้ เราเคยมาก่อนมันรู้หมดนั่นแหละเรื่องของพระนะพูดถึงนั้นไม่ใช่คุณนะ เรื่องหนักหนาทางด้านอาหารอย่างนี้เราหนักมากจริง ๆ เพราะฉะนั้นถึงพูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย จะผ่อนยังไงจะอะไร ๆ อย่างนี้เราทำของเราเรียบร้อยมาแล้วได้ผลยังงี้ ๆ ที่นี้พระท่านปฏิบัติท่านก็เดินตามร่องรอยพระพุทธเจ้า และครูบาอาจารย์ที่เห็นว่าท่านดำเนินถูกต้องถึงงามพอเป็นคติได้ ท่านก็ยึดมาเป็นคติ เพราะธรรมมีอยู่ทั่วไป ไม่จำเป็นจะต้องออกคัมภีร์อ่านบ้าง ๆ ละนะ ก็เลสก็ไม่ต้องออกคัมภีร์มันอยู่หัวใจคน ธรรมก็อยู่หัวใจคน อันใดที่ถูกยึดเลย อันใดที่ผิดปิดเลย นี่เรียกว่าธรรมทั้งนั้น

อันนี้มีในคัมภีร์ไหม อันนั้นมิในคัมภีร์ไหม อย่างนี้ท่านไม่ มันมีอยู่ทุกแห่งหลักธรรมชาติ คัมภีร์จดได้ไม่จดได้เท่าไรก็แล้วแต่ แต่หลักธรรมชาตินั้นมีอยู่ทั่วไปทั้งธรรมทั้งกิเลส ท่านจึงยึดได้ทั่วไป อันนี้เป็นกิเลสปิดตันทีเลย นี่เรียกว่าธรรมปิดกิเลส เป็นอย่างนั้นนะ ไม่ใช่จะไปหาอ่านคัมภีร์เสียก่อนแล้วค่อยมาปิดกิเลส ถ้าเราเป็นกิเลสเราจะพาดมันคอขาดไปเลย สู้อ่านคัมภีร์หรือยัง สูจะเอาอะไรไปอ่าน ตาสูไปแล้ว คอสูขาดแล้วจะว่างั้นนะ ไม่ได้อ่านหรือคัมภีร์ คอขาดตามันก็ไปแล้ว หลุดลอยไปแล้วมันจะอ่านคัมภีร์ได้ยังงี้ ถ้าเป็นเราเป็นกิเลสจะเอาอย่างนั้น ตัดคอมันก่อนยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ ถ้าเป็นธรรมแล้วใส่ปี่วะคัมภีร์ไม่คัมภีร์เป็นอะไรวะ กิเลสมันอยู่ที่ไหน มันอยู่คัมภีร์หรืออยู่หัวใจคน นั้นชัดเข้าไปตรงนั้นซี

โห การปฏิบัติธรรมะนี้ใครยังไม่ขึ้นสนามไม่รู้จริง ๆ นะ นี่ละพระพุทธเจ้าท้อพระทัย ๆ คือท่านขึ้นเวทีมาพอแล้วถึงขึ้นสลบไสลจึงได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา เห็นทุกแบบทุกฉบับของกิเลส มันเก่งขนาดไหน ๆ เห็นทุกแบบทุกฉบับของธรรมที่แก้กัน ๆ ท่านจึงนำมาแสดงได้โดยถูกต้อง จึงเรียกว่า สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้วหรือตรัสไว้ชอบแล้ว คือไม่มีคำว่าบกพร่อง จะเอาเพิ่มเติมไม่มี ลดลงว่ามันมากเกินไปไม่มี...ธรรม จึงเรียกว่าสุวากุขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว นี้ออกมาจากพระทัยที่พิจารณาทดสอบเรียบร้อยแล้ว เป็นธรรมล้วน ๆ ขึ้นมาสอนจึงเป็นธรรมล้วน ๆ ไปตลอด

อย่างที่ว่ามรรคผลนิพพาน นรก เปรตผีอสุรกายนี้ ใครอย่าว่าลวงไปเท่านั้นเท่านี้จะจิตจะจางหนา ถ้าลงหัวใจกับกิเลสไม่ได้จิตได้จางเมื่อไร ธรรมชาตินี้ละที่มันจะไปจมลงนรกอเวจีมันก็สด ๆ ร้อน ๆ พอ ๆ กันจะว่าไง มรรคผลนิพพานก็แบบเดียว

กัน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับวันเดือนปีนาทิมองอะไร มันขึ้นอยู่กับหัวใจที่มีธรรมกับกิเลสพืดกัน เท่านั้นละ ตัวนี้แก้ตกก็ไม่ต้องตกนรก นรกก็นี่ไว้อย่างเรื่อนจำนี่ เราไม่ฉกไม่ลักไปปล้น ไปสะดมใครจะมาเอาเราไปติดคุกละ ที่ไปติดคุกมีแต่นักโทษทั้งนั้น ลงในนรกอเวจีมีแต่นักบาปนักรกรรมทั้งนั้นแหละ แบบนั้นเองละ

นรกไม่ได้ไปหากว่าเอาใครมาลง ตัวหากทะเลิ่งไปต่างหาก มันดื้อด้านตั้งแต่เป็นมนุษย์อยู่นี้ ท่านบอกว่าบาปมันไม่เชื่อ บุญก็ไม่เชื่อ ว่าอะไรมันก็ไม่เชื่อ ทำแต่ความอยาก ความอยากละมันเชื่อ ความอยากมันลากคองนรกนะซี้มันไม่รู้ ลงไปจมแล้วตายแล้วที่นี้ แก้ไม่ตก นรกกมีหรือไม่มีก็เจอแล้ว ใครไปแก้ให้ที่นี้ ถ้าเจ้าของไม่แก้ตั้งแต่บัดนี้ ตามคำสอนของครูบาอาจารย์ที่สอนไว้โดยถูกต้องแล้วไม่มีหวัง ให้พิจารณากันนะ

เราอย่าไปวิพากษ์วิจารณ์บาปบุญนรกสวรรค์พรหมโลกนิพพานนะ อันนั้นมิได้สภาพเหมือนเรื่อนจำ เราอย่าไปวิจารณ์เรื่อนจำนะ ให้เราวิพากษ์วิจารณ์เรานี่ ใครไปติดคุก ก็คือพวกทำผิดนั้นละไปติดคุก ถ้าเราไม่ติดแล้วเรื่อนจำก็เป็นเรื่อนจำ ตะรางเป็นตะราง ไม่มีอะไรไม่ได้มาหากว่านเผาใครละ ผู้นี้มันดื้อต่างหากมันไปเป็น เรื่อนนรกกก็เหมือนกัน สวรรค์นิพพานก็เหมือนกัน แบบเดียวกันเลย หลักธรรมชาติ ๆ มีมาก็ก็ไปก็กลับไม่มีต้นมีปลายคือธรรมชาติเหล่านี้ เพราะฉะนั้นใครจะไปลบล้าง-ลบล้างไม่ได้เลย เหมือนฝ่ามือกั้นแม่น้ำมหาสมุทร กั้นได้ยังงี้ฝ่ามือกับแม่น้ำมหาสมุทร อันนี้หลักธรรมชาติเท่ากับแม่น้ำมหาสมุทรเป็นอย่างน้อยนะ นี่ยังครอบอีกนะธรรมชาตินี้ แล้วฝ่ามือเราจะไปกั้น ว่านรกกไม่มี บาปไม่มี โอ้ย อย่าไปกั้น ยกโคตรยกแซมมากัน พวกนี้มือกุดมือด้วนไปหมดนั้นแหละ ไม่มีใครมีมือติดตัว กั้นบ๊ีบขาดสะบั้นเลย กระแสแห่งความรุนแรงของหลักธรรมชาติเป็นอย่างนั้นนะ ไม่ได้เหมือนเราคาดเราคิดนะ หลักความจริงกับความดันเดานี้ผิดกันมาก จึงต้องเตือน พระพุทธเจ้าเตือนเสียตั้งแต่บัดนี้

ธรรมดากิเลสมันต้องให้ทะเลิ่งตลอด ทะเลิ่งกับบรรลภกับธรรม เหยียบบรรลภ เหยียบธรรมไปตลอด ให้ดูหัวใจตัวเองนะ มันจะไม่มีวันชินชา ความทะเลิ่งจะอ่อนตัวลงนี้ไม่มี ถ้าไม่มีเบรคห้ามล้อคือธรรมเข้าไปหักห้ามมันแล้ว มันจะไปของมันเตลิดเปิดเปิงตายจมไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ ถ้ามีธรรมหักห้ามแล้วมีทางดี แล้วดีเป็นลำดับ นั้นเป็นอย่างนั้น

หัวใจดวงนี้มันไม่เคยตายนั้นซิ ไม่มีคำว่าตาย สำหรับใจดวงนี้ไม่มี บอกได้คำเดียวว่าไม่มีเท่านั้น ไม่มีอะไรมาแทรกได้เลย เจื่อนตันเจื่อนปลายของใจนี้ ถามว่าใจนี้ตั้งเดิมเป็นมายังไง พระพุทธเจ้ารับสั่งว่าอย่าคิด มันเป็นอจินไตย ท่านว่าอย่างนั้นนะ อจินไตยคือเป็นสิ่งที่ไม่ควรคิดควรคำนึงให้เสียเวลาล่าเวลา เหนื่อยเปล่า ๆ ความหมายแปลว่าอย่างนั้น ท่านยกอุปมาบ๊ีบเข้ามาเลย เรื่องที่ว่าจิตหรือบาปบุญมีมานานสักเท่าไร

ท่านบอกว่าอย่าคิด สิ่งเหล่านี้เป็นอนิจจัง สิ่งที่เราคิดมีอยู่ เอา ให้คิดให้เป็นประโยชน์แก่ตน

คืออะไร ท่านยกข้อเปรียบเทียบขึ้นมาว่า เหมือนหนามยอกเท้า หนามยอกเท้านี้ เราไม่จำเป็นจะต้องไปถามสกุลหนาม ว่าหนามที่มายอกเท้าเรานี้ชื่อว่ายังงี นามสกุลว่า ยังงี แล้วเกิดมานานสักเท่าไร ตั้งเดิมมันอยู่ป่าไหนตรงไหน เกิดมาแต่เมื่อไร กว่าจะไปถามถึงชื่อนามของหนามถามสกุลหนาม เท่านั้นเน่าเฟะเลย ไม่สนใจถอดหัวหนามออก เพราะฉะนั้นท่านจึงรับสั่งให้พอเหมาะพอดีว่า อย่าไปถามสกุลหนาม ให้รีบถอนหัวหนามออกมา มันจะเกิดจากสกุลไหนช่างหัวมัน ให้รีบถอนหัวหนามออกมาแล้วเอายาใส่เข้าไป นี่เป็นวิสัย แปลที่เท้าของเราที่จะหายได้ เรื่องปัญหาของหนามไม่มีปัญหา ขอให้เท้าเราหายหมดปัญหาไปเลย

ฟังซิ ข้อเปรียบเทียบพระพุทธเจ้า ถ้าใครยังไปถามหาหนามหาสกุลหนามแล้ว ทำเน่าเฟะเลยไม่เกิดประโยชน์อะไร นี่ถามหาบาปหาบุญหาจรกสวรรค์ก็แบบเดียวกัน ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ให้รีบละ สิ่งใดที่ท่านสอนว่าให้ละให้รีบละ สิ่งใดที่ควรบำเพ็ญให้รีบบำเพ็ญ อันนี้เป็นความถูกต้องถึงงามเหมาะสม ดังพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ทุก ๆ พระองค์สอนแบบเดียวกันอย่างนี้มาแล้ว เพราะท่านปฏิบัติอย่างนี้มาแล้ว ท่านไม่ไปหาถามสกุลหนาม พระพุทธเจ้าทั้งหลายไม่หาถามสกุลหนาม พวกเราเป็นลูกศิษย์ ตถาคตทำไมถึงแข่งหน้าแข่งหลังเก่งกว่าครู ไปถามหาสกุลของบาปของบุญจรกสวรรค์ พรหมโลกนิพพาน แล้วมันจะจม มันเน่าเฟะยิ่งกว่าหนามยอกเท้านะ ให้จำให้ดี เอาละพอ วันนี้เทศน์เท่านั้นละ

คนของเราที่เกี่ยวกับสมบัติเงินทองนี้ต้องเป็นเหมือนหัวใจเรานะ ฟัน้องทั้งหลายกรุณาทราบไว้เลย เราซื้ออย่างเด็ดขาดเลย เราไม่มีคำว่าใกล้ว่าไกลว่าญาติว่ามีมิตร ไม่มี ธรรมคือความจริงล้วน ๆ เท่านั้น ใครจะมาทรยศต่อเรานี้คือขาดไปเลยเทียว ไม่มี คำว่าญาติว่าวงศ์ คอขาดเหมือนกันหมด ให้พากันทราบเอาไว้ เราถึงนำมาใช้ เรียกว่า แทนหัวใจเราเลย ไม่มีคำว่าจะทุจริตคดโกงมีเล่ห์มีเหลี่ยมต่าง ๆ มาเล่นกับเราไม่ได้ เอาละที่นี้ให้พร

วัดภูวนี้มีพระร่วม ๔๐ มั่ง บางปีก็ ๕๐ กว่าเหมือนกัน บางปีมีถึง ๔๒ องค์ในพรรษานะ เราก็ดูเคียดเอาไว้ว่าท่านคงจะเอาจุดศูนย์กลางคือ ๓๐ องค์เป็นประมาณ ถ้าเพิ่มก็ไม่มาก ลดก็ไม่มาก คงจะอยู่ในจุดนั้น เราไปที่ไรตามอยู่ในย่าน ๓๐ กว่าหรือ ๒๐ กว่า อยู่ในจุดนั้น แต่ในพรรษาบางปีก็ ๔๐ กว่านะ เราก็มองว่าอะไรเพราะเป็นพระที่ตั้งใจภาวนา บอกว่าพระตั้งใจภาวนา จะมากเท่าไรเอ้ามาเราจะรับเลี้ยง คำนี้คำขาด สะบั้นไปเลยนะ แต่ก็มีข้อแม้อันหนึ่งเด็ดเหมือนกัน ถ้าพระโกโรโกโสไม่เป็นทำให้โล่ง

ภูเขาให้หมด มันหนักภูเขาถูกนี้ ถ้าพระดีเข้ามา เพราะฉะนั้นท่านมากมาน้อยเราจึงไม่เคยทำอะไร

การส่งสิ่งของนี้เราส่งให้เต็มเหนียวเลย เรียกว่าพอ เหลือไว้ ๆ ตลอด เพื่อว่าพระอยู่ตามแถวใกล้เคียง มีแห่งละสององค์บ้าง สามองค์บ้าง อยู่ในภูเขากว้าง ๆ แล้วมาติดต่อขอจากท่าน ท่านก็แบ่งให้ ๆ จากที่เราไปให้ แล้วเราก็เปิดทางให้เลยว่า ให้ท่านไปเถอะ มาจากทางไหน ๆ ที่ภาวนาด้วยกันให้มา เอาไปเลย ถ้าหากว่าบกพร่องผมจะส่งมา แล้วถ้าขาดให้บอกไปเลยนะ เราจะส่งมาทันทีที่เราบอก ก็ไม่เคยขาดเพราะส่วนมากเราเผื่อไว้ตลอด ๆ แล้ว

เมื่อวานนี้ก็ได้พูดแล้วใช่ไหมล่ะ ถ้าจำไม่ผิดก็เช่นอย่างข้าวสารนี้เดือนละ ๔๐ กระสอบ ก็เผื่อแล้วใช่ไหมล่ะ กระสอบหนึ่งร้อยกิโล เดือนละ ๔๐ กระสอบ ข้าวเหนียว ๓๐ ข้าวเจ้า ๑๐ แล้วน้ำปลา ๔๕ ลังต่อเดือน กุ้ง ๔๕ ลังต่อเดือน น้ำตาล ๒๕ กระสอบ ๆ ละร้อยกิโลต่อเดือน เครื่องกระป๋องท่านบอกว่าจะอย่างน้อย ๖๐ ลัง คืออาหารประเภทต่าง ๆ เช่น พวกอาหารสำเร็จรูป พวกไก่หรือพวกหมูหรือพวกหมาหรือไม่มีก็ไม่รู้ มันใกล้กันก็ใกล้กันไปละซี เหล่านี้เป็นอาหารกระป๋อง อย่างน้อยเดือนละ ๖๐ ลัง ปลาแห้งอยู่ใน ๘๒-๘๓ แต่คราวนี้ ๘๕ กิโลต่อเดือน

คือปลาย่างสั่งมาจากทางเขมร ให้ทางโคราชเป็นศูนย์กลางส่งไปทางโน้น ได้มาแล้วโคราชก็ส่งมาทางอุดร ทางอุดรก็โทรมาบอกในวัดว่ามาถึงแล้ว ที่นี่เริ่มออกเดินทางได้แล้ว ต้องรอปอย่างเสียก่อน เขาจะนัดกันว่าจวนสิ้นเดือนระหว่างตั้งแต่วันที่นั้นถึงวันทีนั้นให้มาถึง นี่ก็มาถึงแล้ว วันนี้เขาไปแล้วละ คราวนี้ ๘๕ กิโล อันนี้หมายถึงเราส่งตายตัวแล้วนะ เป็นคำสั่งของเราเรียบร้อยแล้วเคลื่อนไปไม่ได้ ถ้าไม่สุดวิสัยที่ว่ามันไม่มีจริง ๆ ส่วนที่อาหารสดอาหารแห้ง พวกกุ้งเชียง หมูหยอง อะไรก็แล้วแต่ เครื่องทำครัวนี้ให้เขาหาเอง บอกว่าให้ได้มาก ๆ นอกจากสิ่งที่เราสั่งแล้ว อาหารเครื่องทำครัวผลหมากรากไม้อะไรให้เขาหาเอง ให้ได้มาก ๆ เท่านั้นเอง ถ้าอย่างนั้นมันจุใจนะเรา

ทำเหยาะ ๆ แหยะ ๆ ทั้ง ๆ ที่ของมีอยู่ โอ๊ย ไม่ได้นะ ไม่เหมือนใครนะ ฟาดกันเลยทุ่มเลย ๆ แบบเหยาะ ๆ แหยะ ๆ ทั้ง ๆ ที่อาหารมีอยู่ ฟังเสียงที่เขาจะให้ คนหนึ่งจะให้ คนหนึ่งจะไม่ให้ มันแย้งกันดิ่งกัน ตังเมมันดิ่งกัน ๆ คนจะเอาก็ดิ่งจะเอา คนตระหนี่มันก็ดิ่งกลับคืน ตังเมสายเดียวกันดิ่งทั้งสองมือ ทางนี้ดิ่งจะเอา ทางนี้ดิ่งไม่ให้ แล้วสุดท้ายฟังเสียงดั่งบี้มเลย สายยางขาด ระหว่างความเสียสละกับความตระหนี่แย้งกันสายยางขาด เหมือนลูกกระเบิดนิวเคลียร์นิวตรอนนั่นละ มันมีอยู่หัวใจใตให้ระวังให้ดี

อัลตราชาวด์ รพ.สีชมพู มาแล้ว ๕๗๐,๐๐๐ เซ็คไบน์ละอย่างน้อย ๕๗๐,๐๐๐ ใครมาบริจาคมากน้อยเห็นหมด แต่เวลาหลวงตาออกเซ็คไบน์เดียว ๕๗๐,๐๐๐ ไม่มีใคร

ทราบนะ นี่บอกไว้เสียบ้าง นี่มาแล้วราคามันเท่านั้น อย่างน้อยวันจันทร์นี้ต้องออกหนึ่ง ไบละเซ็ค เพราะฉะนั้นเวลาออกจึงไม่มีใครรู้แน่ เวลามารู้กันหมด มาเท่าไร ๆ รู้ ๆ คน นั้นเท่านั้นคนนี้เท่านั้นมาบวกกันเป็นเท่านั้น รู้กันทั่วหน้าในศาลา แต่เวลาจ่ายหลวงตา จ่ายองค์เดียว ใส่ปิ้งเดียวฉบับหนึ่งหรือเซ็คใบหนึ่งอย่างที่ว่านี้ ๕๗๐,๐๐๐ ถ้ามีสองใบ มาอีกมันก็เป็นอย่างนั้นอยู่เรื่อย เพราะฉะนั้นเวลาหลวงตาจ่ายเงินจึงไม่มีใครทราบ แล้วหลวงตาจนจึงไม่มีใครทราบ ใครก็มีแต่ว่าหลวงตามั่งมี ๆ คนนั้นให้เท่านั้นมี ๆ บทหลวงตาเอาไปจมนี่ไม่มีใครว่า

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd